31/07/2024

Игуман хиландарски Методије свечано дочекан у Никшићу

Пошто је Чудотворна икона Богородице Тројеручице предходних дана благословила верни народ најпре у манастиру Острогу, а затим и у храмовима у Подгорици, Даниловграду и Никшићу, 29. јула 2024. године у вечерњим часовима стигла је и у своју светињу, храм који се подиже Њој у част у никшићком насељу Кличеву.

Долазак веродостојне копије иконе Богородице Тројеручице у Кличево увеличао је својим присуством архимандрит Методије, игуман манастира Хиландара, који је свечано дочекан испред Саборног храма Светог Василија Острошког и поздрављен срдачном добродошлицом од Његовог Преосвештенства Епископа будимљанско-никшићког г. Методија, Његовог Високопреосвештенства Митрополита захумско-херцеговачког и стонско-приморског г. Димитрија и Његовог Преосвештенства Епископа буеносајреско и јужно-централноамеричког и администратора загребачко-љубљанског г. Кирила, свештенства, свештеномонаштва и многобројног верног народа.

Дочеку су присуствовали и челници Општине Никшић г. Марко Ковачевић и г.

Немања Вуковић. Поводом доласка игумана највеће српске светиње манастира Хиландара архимандрита Методија служен је свечани чин доксологије. Том приликом драгог госта је поздравио епископ Методиј:

„У данима страшним за овај свет, тешким и смутним с краја на крај где страдају народи, деца, где верни род људски бива нападан и прогањан од видљивих и невидљивих многих непријатеља са сваке стране, долази нам у походе Мајка Божја Тројеручица где се небо са земљом саставило да нам ближе приђе и да уђе овде међу нас, да нас благослови својом милошћу и својом љубављу, да нас призове на милост и љубав, а и да нас подсети на милост и несебичну и целебну љубав Сина Њеног којег држи у наручју, да се овде пред Њом поклонимо и молимо за спасење своје душе и својих најмилијих, али и целог света, да нас пошасти овог света, ако је икако могуће, које су се завитлале, мимоиђу. Велике смо благослове као Епархија будимљанско-никшићка и народ и Црква у овом простору имали ова нелика дана од посете Патријарха српског Порфирија у Беранама и у Велици, многих архијереја Српске Цркве и иконе Тројеручице која иде и обилази од душе до душе и од града до града и овде у Никшићу је вечерас и већ неколико дана с нама. Дошла је и довела нам је свог најмилијег сина на земљи који је по Њеној вољи и љубави и којег чува у своје свете скуте игумана хиландарског Методија“, казао је владика Методије, наводећи да се икона Тројеручица налази у манастиру Хиландару, у трону игуманском у цркви манастирској.

„Она је игуманија и заштитница царске лавре Хиландара, а ако је заштитница царске српске лавре манастира Хиландара, онда је заштитница свих Срба и православних хришћана с краја на крај васељене. Игумане хиландарски, добро дошао у овај дивни, благословени, богочувани град Никшић, град Светог Василија, град који је увек славио Светог Василија, па је ево и пре неку годину то и формално озваничио. У храм Светог Василија, чији је ктитор руска царска мученичка породица Романов, који је градио књаз и краљ Никола господар Црне Горе, овде се све састало у једно, овде смо сви једно у милости и љубави Пресвете Богородице, под Њеним омофором у чијој светлости и благодати да Бог да да се наше душе вину до Њеног небеског престола крај Њеног Сина са Оцем и Духом Светим, ако Бог да“, рекао је владика будимљанско-никшићки Методије.

На великој љубави са којом је дочекан у Епархији будимљанско-никшићкој и Никшићу заблагодарио је игуман манастира Хиландара архимандрит Методије:

„Заиста је тешко речима изразити оно што смо осетили како смо ушли у град

Никшић, ту љубав коју сте показали, не само како сте нас дочекали, већ и за позив да будемо данас са вама. Ми ћемо се потрудити да нашим боравком овде и скромним речима донекле само узвратимо за вашу љубав. Ми смо пре четири дана прославили празник Пресвете Богородице Тројеручице, а установљено је пре неколико деценија да се следећег дана 26. јула по новом календару заједно са другим даном празновања празнује и спомен свих хиландарских преподобних Отаца. Међу њима су први Свети Сава и Преподобни Симеон Мироточиви, али међу њима је и Свети Василије Острошки, јер он је боравио на Светој Гори око годину дана, у то време је обновио један параклис Светог Ђорђа тако да, не само што је био него је и ктитор донекле хиландарски, тако да га ми помињемо. Свети Василије Острошки је личност која духовно повезује ваш град и манастир Хиландар, а од данашњег дана, још увек смо у том празничном расположењу, када смо славили нашу Тројеручицу, и Она ће бити такође још једна, можемо да кажемо, и већа, пошто је Пресвета Богородица изнад свих, још јача и већа духовна веза између Никшића и Хиландара. Због тога нам је велика радост и част што смо могли да дођемо, не да донесемо икону већ да будемо у њеној пратњи“, навео је архимандрит Методије.

По његовим речима, Пресвета Богородица Тројеручица је права игуманија манастира Хиландара због Њеног чуда које је учинила у време када је братија хиландарска остала без игумана, а нису могли да се договоре око избора:

„Онда је на чудесан начин Њена икона више пута из олтара, где је била постављена, долазила на место игуманског трона. Од тог времена она ту стоји, а игумани су тек на другом месту после ње. Хтео сам само да кажем да смо ми дошли у пратњи наше Игуманије, дакле, нисмо ми Њу донели, него нас је Она довела, а ако је Она наша Игуманија значи Она одређује где иде. Можете да будете веома радосни, јер је Она у ствари решила да дође овде, да није се Она сложила са тим, без обзира на наш труд то се не би десило. Тако да, нечим сте заслужили велику милост Пресвете Богородице, Њене Чудотворне иконе и наша је само жеља да тај благослов искористите на прави начин, да, као што ми у Хиландару заиста видимо Њену помоћ која је увек, већ заиста осећамо Њено присуство, тако се надам да ћете и ви ускоро бити сведоци Њених чуда и да ћете на прави начин искористити то што је Она ту са вама“.

Благодарећи још једном на гостопримству од црквене, духовне власти, али и од грађанске и од народа, пренео је поздраве хиландарског братства и благослове Светог Саве и Симеона и свих осталих хиландарских преподобних

отаца, међу којима је и Свети Василије:

„У манастиру Хиландару, мени је ево већ тридесета година како сам тамо, зато кажем да сам монах из прошлог века, се узносе свакодневне молитве, служи се света Литургија по типику, нећу да кажем да живимо по типику Светог Саве, али трудимо се. То у ствари јесте прави духовни пут, дакле, Јеванђеље је наука над наукама и оно што је Господ рекао: Будите савршени као што је ваш Отац небески савршен, то је у ствари Он нама људима дао задатак који ми не можемо да испунимо, не само овде на земљи, него и у вечности, јер како може створење да буде савршено као Створитељ, али како треба да разумемо те Његове речи, ту Његову заповест? То је да никада не будемо задовољни собом у духовном смислу, него да се трудимо да напредујемо. И владика је на набољи начин описао садашње време овог страдања које се дешава свуда у свету, ратова, не само ових који се, нажалост, дешавају ових дана, ових месеци, него се можда више ужасавамо над оним што може да се деси, што многи предвиђају да може да буде још веће страдање, а та страдања су последица тога што смо отпали од Бога, па да будемо понекад и самокритични да кажемо да се од нас православних хришћана, који чувамо једино истинско предање, науку Божју највише и тражи, јер нама је највише и дато. Као што је Господ и рекао: Од нас се највише тражи, тако да смо ми одговорни због свега тога. Када се неко само мало више потруди, иде у цркву, исповеда се, причешћује се, па погледа то отпадништво око себе и како је већина људи потпуно одвојена од Бога, онда може да му дође помисао: Па добро, види каква су времена, ја сам ипак добар, задовољан сам собом. Међутим, духовно искуство нас учи да чим помислимо да смо добри, да нам не треба неки напредак ми од тог тренутка крећемо да назадујемо и баш због тога што је велико отпадништво мало људи служи Богу на прави начин; од нас који смо у тој мањини се, можда, и више очекује сада иако су наше снаге много мање него наших предака, али, да се ми уздамо у Бога и да се потрудимо да никада не будемо задовољни својим духовним стањем већ да се трудимо и да напредујемо. Самим тим ћемо као пример бити најбоља помоћ осталим људима“.

„Више својим примером, својим животом да и наше ближње, оне који су у нашој породици, наша родбина и пријатељи, да када виде да ми нисмо само на речима хришћани, већ да испуњавамо оне врлине, да су оне заиста наш живот јеванђелски, они ће онда схватити какав је то духовни пут и то ће онда бити најбоља поука, та својим делима. Такође, видимо како се увукао један дух у савремени свет, па не само код људи који не иду у цркву, него код свих и оних који иду, нажалост, често то видимо, људи мисле да када критикују

друге, оптужују, износе њихове слабости, нека дела да ће их то уздићи, уместо да раде на себи, да себе уздигну они, у ствари, очекују да се тако нешто деси не напредовањем за њих саме, већ да друге оптужују. То ћете видети сваког дана и просто смо се на то навикли да смо и престали да на то обраћамо пажњу, али то је нешто што је од свих ствари које нас окружују у ово време, и тих навика једна од највише, да се не уклапа у Јеванђеље, у оне ријечи Христове да не гледамо трун у оку свога ближњег, већ прво да видимо брвно у свом оку. Када је била она пандемија, звали су нас из Патријаршије, јер те године није била Светосавска академија, као што је била уобичајено, пошто су били прекинути сви јавни скупови већ је била направљена једна емисија посвећена Светом Сави и нас су замолили да ја снимим једну поруку која ће бити у склопу те емисије. Замолим оца Милутина Мојковчана, пошто је он, поред тога што је библиотекар, задужен и за фотографије и видео снимке, да одемо ван манастира у један маслињак да се манастир види у позадини, а ја сам ту хтео да кажем неколико речи о Свето Сави, и тако, док смо ишли нас двојица ја ћутим, размишљам шта ћу да кажем, и отац Милутин исто ћути, и онда у једном тренутку каже: Знаш, оче, кад будеш говорио реци мало о овоме сви нешто критикују друге, нико не гледа себе. Ја кажем: Баш то размишљам да кажем, тако да, ето, кажем једна ствар је најбитнија да никада не будемо задовољни собом и да се, чак, радујемо кад има неко бољи у нашем окружењу, јер то је подстицај за нас да и ми још више напредујемо“, поручио је игуман хиландарски који је још указао и на речи Господње да ће уским путем који води у Царство небеско, у вечни живот ићи мало људи, а оним широким који води у пропаст, нажалост, да ће бити ту већина:

„Да никада не осуђујемо друге, да променимо ту лошу навику, а која је то лоша навика? Ми када нешто погрешимо и схватимо, пошто имамо глас савести у себи као глас Божји, да то није добро, прво покушамо да умиримо нашу савест да ипак от што смо урадили није тако велики грех, али, слава Богу, Божји глас у нама нас опомиње и онда, после неколико опомена ми ипак признамо себи да смо погрешили, да је то грех, да то није требало учинити, али одмах налазимо другу олакшавајућу околност да кажемо себи: Па, да, то сам погрешио, али због тога и тога, таква је била ситуација, нисам могао другачије и увек себе оправдамо. А када видимо да неко други греши одмах га осудимо, дакле, нема никаквог оправдања, не гледамо на околности, за њега то не важи, него одмах га осудимо. То је та лоша навика коју само треба изокренути па да будемо строги према себи, да себе не оправдавамо, а кад видимо другога да греши, чак и ако неко дође код нас и указује нам на грешку ближњег да ми њега оправдамо, да му кажемо да то и није баш тако за осуду, да ће се он поправити, да ће бити бољи, и то је тај наш пут. Зато

сам и поменуо живот монаха на Светој Гори, где ми по заповести Светог Саве сваког првог у месецу на трпези, пошто се у манастирима светогорским чита за време оброка житија или друге поуке, али сваког првог у месецу Свети Сава је дао задатак да се чита из његовог типика, и, кажем, ми слушамо то, видимо колико смо далеко од тога, али, пут је пред нама. Зато је један од највећих игумана светогорских, игуман Георгије блаженопочивши, који је био игуман манастира Григоријата написао књигу Обожење као циљ хришћанског живота, ту је објаснио, када је у првом поглављу ставио шта су све циљеви нашег живота, а онда кад је почео друго поглавље каже: Али то неко кад каже видите какви су ваши идеали, али ви хришћани то не испуњавате, он каже: тако је, али ми путујемо према томе, и целог живота се трудимо да никада не будемо задовољни собом и да би достигли то што је он ставио и указао да је циљ нашег живота, дакле обожење, сједињење са Господом да би још овде на земљи задобили благодат Духа Светог и тако, још овде на земљи живели предукус Царства небеског, да би нам Пресвета Богородица кроз своје све чудотворне иконе, а посебно кроз икону Тројеручицу, Свети Василије Острошки, Слава му и милост, и сви свети помогли да свако, тамо где га је Бог поставио, и ми у манастиру и ви који живите у градовима, достигли тај циљ, дакле, да не будемо задовољни собом, да се стално трудимо да напредујемо и да још овде на земљи задобијемо то обожење, сједињење са Господом и да онда са свима светима и са Господом живимо у вечности, у Царству небеском“.

Икона Пресвете Богородице Тројеручице, у литијском ходу, пренесена је од Саборног храма Светог Василија Острошког до храма који се подиже у Кличеву, где је смештена у посебан трон у надземној крипти. Празник Пресвете Богородице Тројеручице, који је храмовна слава светиње у Кличеву и долазак Њене Чудотворне иконе Хиландарске прослављен је 30. јула 2024. године, на празник Свете великомученице Марије – Огњене Марије, светом архијерејском Литургијом.

spc.rs https://spc.rs/iguman-hilandarski-metodije-svecano-docekan-u-niksicu/